

L'autoritat de qui allibera de les pors. Diumenge IV de durant l'any

Dv, 30/01/2015 per Josep Lluell

[Les homilies a Sant Felip Neri](#)

Diumenge IV de durant l'any. Cicle B

Barcelona, 1 de febrer de 2015

La manera, l'estil d'ensenyar de Jesús va provocar en la gent la impressió de què estaven davant quelcom de desconegut i admirable.

Jesús NO ensenyava com els lletrats oficials. Ho feia amb autoritat: la seva paraula alliberava les persones d'esperits malignes.

No hem de confondre autoritat amb poder.

La paraula de Jesús no prové del poder.

Jesús no tracta d'imposar la seva pròpia voluntat sobre els altres.

No ensenya per controlar el comportament de les persones.

No utilitza mai la coacció ni les amenaces.

La paraula de Jesús no està revestida de poder institucional.

La seva autoritat neix de la força de l'Esperit. Prové de l'amor a la gent.

Jesús busca:

- alleugerir el sofriment
- curar les ferides
- promoure una vida sana.

Jesús no genera submissió, ni infantilisme, ni passivitat.

Jesús allibera de les pors, infon confiança en Déu, anima les persones a cercar un món nou.

Aquest és el moment de tornar a Jesús i ensenyar com Ell ho feia.

La nostra paraula ha de ser propera, acollidora, capaç d'acompanyar la vida sofrent de la persona, de les persones.

La paraula guaridora de Jesús s'ha d'encarnar en nosaltres.

Ens cal el màxim de respecte i estima positiva de les persones, siguin com siguin i pensin el que pensin.

Només així serem capaços de generar esperança i guarir ferides.

L'autoritat de Jesús s'associa en els evangelis a la capacitat d'expulsar dimonis.

És a dir: l'autoritat no consisteix en saber o en tenir títols i càrrecs sinó en el poder alleugerir el sofriment dels altres.

Per fer això no és necessari posseir poders sobrenaturals.

És suficient tenir voluntat d'estar de part del que s'ho passa malament, del que pateix, estar a prop d'ell i, sobretot, estimar-lo.

Qui no estima no actua.

El que més necessita la gent -ho necessitem tots!-, no és que ens prediquin sàvies doctrines o complicades teories. Res d'això.

El que més necessitem és que ens alliberin de les forces del mal que ens causen patiments i que, a vegades, ens fan molt i molt desgraciats.

Des d'aquesta panoràmica és evident que el Regne del Cel serà necessàriament

dels pobres i desesperançats. Per què?

Perquè el regne d'aquí baix, el regne de la terra, està ben clar -escandalosament clar, indignament clar-, que és exclusivament dels banquers i de la gent adinerada.

Els en són els amos exclusius i privilegiats.

I, si te'ls escoltes, encara es queixen!

Quina vergonya! Quin escàndol!

La meva padrina tenia tota la raó del món quan deia: "El mar com més té, més brama." Així són els banquers. Així són els adinerats. Són com el mar que com més té, més brama.